

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sievin kirkko 16.10.2009 Veli Tuomi

27. RAAMATTULUENTO: Evankeliumi kadoksissa

Rukous/tervetuloa

Vakiintumista tarvitaan

Paavali kirjoittaa Filippiläisille: ”*Veljeni, iloitkaa siis Herrassa! Minä en kyllästy kirjoittamaan teille yhä uudestaan samoista asioista, ja sittenhän teillä on tarkka tieto.*” (Fil. 3:1 KR92). Näin minäkin ajattelen. Edellisillä luennoilla on tuotu esiin eräitä asioita yhä uudelleen ja uudelleen. Näin jo senkin vuoksi, että ”kertaus on oppimisen äiti”. Ja toisekseen, uskovan on todella vakiinnuttava monissa Raamatun totuuksissa, ennen kuin armo ja rauha pääsevät lisääntymään hänen elämässään. Omatunto saa levon vain evankeliumista. Sen perustuksen, jolle rakennamme iankaikkisen elämämme, tulee olla kallionluja. Tämä Peruskallio on evankeliumin ilmoittama Jeesus Kristus. Evankeliumi opettaa tuntemaan tuon kallion ja rakentamaan sen päälle. Vain tuo perustus kestää. Tätä perustutusta tutkimme tällä luennolla ja pyrimme tekemään sen entistä tutummaksi ja varmemmaksi. Sen päälle rakennettu rakennus kestää.

Julistus ilman evankeliumia

Valitettavasti aikamme sananjulistus on syvässä kriisissä. Niin se on ollut miltei kaikkina aikoina. Apostolisen ajan jälkeen vain suuret herätyksien ajat ovat palauttaneet evankeliumin sille kuuluvalle paikalle.

Kuulemme nykyisin kyllä runsaasti niin sanottuja hartauspuheita. Niitä kuulee Radion aamu- ja iltahartauksissa, sekä radiojumalanpalveluksissa, mutta vain harvoin niissä kaikuu kirkas evankeliumi. Puhetta toki on. On juttuja ja tarinoita, on matkakuvauksia ja liikuttavia tapahtumakuvauksia. Lähes jokaiset puheet ja saarnat näyttävät alkavat pitkällä esipuheilla ennen kuin päästään varsinaiseen aihepiiriin. Se on aivan kuin ”maan tapa”. Vain harvoin päästään niin pitkälle, että pelastuksemme perusta tulisi selvitettyä. Puhe kääntymisen välttämättömyydestä, joka aina liittyvät evankeliumiin, on pääosin unohdettu. Katsotaan, että kaikki kuulijat ovat jo Jumalan lapsia, eikä siihen kysymykseen tarvitse enää puuttua. Joku väittää, että piispa Henrik jo kääntynyt Suomen kansan, ja näin ollen ei tarvita enää kääntymysaarnoja. Tiedetään, että lähes kaikki suomalaiset on kastettu, ja ovat kaikki tietämän mukaan kasteessaan jo kääntyneet, uudestisyntyneet ja tulleet Jumalan lapsiksi. Niin, heidäthän kastetaan Jumalan lapsiksi. Tämä kaikki tapahtuu nykyisin automaattisesti, eikä enää senkään vuoksi tarvita kääntymis- ja parannusaarnoja. Evankeliumi on kuultu jo rippikoulussa ja se tieto taas kertoo, että olemme varmasti Jumalan lapsia. Rippikoulun ”evankeliumissa” näet opetetaan konfirmoitaville tuota jo kerran tapahtunutta Jumalan lapseksi tuleamista. He ovat siis nyt uskovaisia ja Jumalan lapsia, jos eivät sitä nyt ihan ja suorastaan kiellä. Nyt siis riittää, että kaikilla on hauskaa, viihdytään, ollaan iloisia ja pannaan rokki soimaan. Valheopettajat ovat elementissään.

Mutta eihän tämä tällainen ole oikein. Sielut hukkuvat. Valhe-evankeliumi ei ole evankeliumia. Ja kun ruoka puuttuu, nälkä kalvaa kiusallisesti. Vesikin janoisilta puuttuu ja näin elämän nesteet kuivuvat. Tarvittaisiin kipeästi nesteytystä. Monilla aikamme ihmisillä on Sanannälkä. Jo profeetta Aamos ennusti näistä ajoista, jotka alkavat olla käsillä: ”*Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän.*”

Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.” (Aam. 8:11,12). Tämän tähden monet ihmiset hoipertelevat myös monien aikamme villihenken perässä. Heidän valheopetuksistaan kuulijat imevät itseensä sekavaa sielullista kiihkon henkeä, jota nuo lampaiden vaatteissa kulkevat sudet kauppaavat Jumalan sanana ja Pyhänä Henkenä. Uupuneet ihmisraukat luulevat kuultua sanaa hengelliseksi ruuaksi ja juomaksi kun ei vertailukohdettakaan ole. Kuulijat joutuvat kuitenkin vääjäämättömästi muun muassa suoritushengen valtaan. Kaikissa näissä riennoissa vaaditaan myös kiihkeää ”ylistyshenkeä”, jotta saataisiin ja pysytäisiin ”voimassa”. Tämä valhevoima matkii Jumalan Voimaa, mutta se nousee kuitenkin pimeydestä ja ihmisen sielullisuudesta. Kyllä kiittäminen ja ylistäminen ovat välttämättömiä kristityn elämässä, mutta jos siinä on mukana sielullinen ansioajattelu, kysymyksessä on lihan hengen aikaansaannos. Evankeliumi ja Herran Henki ovat korvautuneet siinä sielullisilla kokemuksilla ja ponnisteluilla.

Toki on myös niin, että useimmat ihmiset eivät ole edes kiinnostuneita etsimään apua. He eivät edes tiedä tarvitsevansa pelastuksen evankeliumia. Tämä lienee suurin ihmisjoukko ajassamme.

Mutta mikä on evankeliumi?

Evankeliumi on ilosanoma Jeesuksesta Kristuksesta, hänen työstään puolestamme. Evankeliumi on ilosanoma Jumalan armosta. Ensimmäisenä jouluyönä se kuultiin enkelijoukon toimesta (Luuk. 2:8–12). Evankeliumi on suuri iloilmoitus. Onko se sitä sinulle? Vai onko se vain lisävaatimus lainasanan joukossa?

Mutta jo vanhassa testamentissa tunnettiin aito evankeliumi. Mooses ennusti: ”*Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa*” (5. Moos. 18:15). Psalmeissa on myös runsaasti Herran armon ja ilosanoman julistusta. Ajatelkaamme vaikka kuningas Daavidin Paimenpsalmia, psalmia 23. Jesaja ennusti Jeesuksen syntymästä näin: ”*Sentähden Herra itse antaa teille merkin: ”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel**” (Jes. 7:14). Tässä on selitys: sana Immanuel tarkoittaa: Jumala meidän kanssamme.

Mutta ennen kaikkea Uusi testamentti puhuu meille siitä, että uusi aika on koittanut. Heprealaiskirjeen kirjoittaja puhuu vanhanliiton jumalanpalveluksesta ja vertaa sitä uuteen näin. ”*Ja kaikki papit seisovat päivä päivältä palvelustaan toimittamassa ja usein uhraamassa, aina samoja uhreja, jotka eivät ikinä voi syntejä poistaa; mutta tämä on, uhrattuaan yhden ainoan uhrin syntien edestä, ainiaaksi istuutunut Jumalan oikealle puolelle, ja odottaa nyt vain, kunnes hänen vihollisensa pannaan hänen jalkojensa astinlaudaksi. Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki; sillä sanottuaan: ”Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan”, sanoo Herra: ”Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä”; ja: ”heidän syntejensä ja laittomuuksiansa en minä enää muista.” Mutta missä nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä enää tarvita.*” (Hepr. 10:11–18).

Tällainen sanoma on aitoa evankeliumia. Evankeliumi lupaa sen, mihin me itse emme yllä. Löydämme evankeliumin lupauksista avun hätäämme ja vapaudumme syntikuormistamme. Evankeliumissa meille avautuu uusi tie. Se on elävä, voimallinen ja turvantäyteinen, elävä tie: ”*Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpäin, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen; ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin.*” (Hepr. 10:19–24).

Tämä on aivan muuta kuin humanistien ja filosofien tyhjänpäiset puheet ihmisen hyvyydestä ja hänen mahdollisuuksistaan. Evankeliumi tekee tyhjäksi kaikki ihmisponnistelut tulla Jumalan hyväksymäksi. ”*Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle*” (2. Kor.

10:5). Evankeliumi vapauttaa ihmisen lain ja synnin orjuudesta, pahasta omastatunnosta ja johtaa hänet vapauteen, ihmeelliseen iloon ja rauhaan. Missä ei ole evankeliumia, siellä ei ole todellista vapautta eikä pelastusta. Jeesus sanoo: ”*Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.*” (Joh. 8:36).

Mitä evankeliumi antaa Sanan mukaan?

Evankeliumissa on Herran lupaus ja voima. Evankeliumi antaa uskovalle Pyhän Hengen ja iankaikisen elämän. Eräitä kohtia Paavalin kirjeistä:

”*Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat, ensin juutalaisille, sitten myös kreikkalaisille. Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon. Onhan kirjoitettu: "Uskosta vanhurskas saa elää."*” (Room. 1:16,17).

”*...meidän evankeliumimme tuli teidän tykönnne, ei ainoastaan sanana, vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella - niinkuin tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän tähtenne*” (1. Tess. 1:5).

”*...sillä minä en rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teolla, tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, Pyhän Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyrikoniin saakka olen suorittanut Kristuksen evankeliumin julistamisen...*” (Room. 15:18,19).

”*Sillä minä teen teille tietäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut.*” (Gal. 1:11,12).

”*Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi.*” (Ef. 1:13,14).

”*Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoisuudessa, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikesa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut.*” (Kol. 1:21–23).

Evankeliumin ydin

Voimme puhua paljon evankeliumista käsittämättä koskaan sen ydintä ja perusasiaa. Vain Pyhä Henki voi avata ihmissydämen näkemään Kristuksen koko kirkkauden. Tätä on totuttu sanomaan Kristuksen sisäiseksi tuntemiseksi.

Evankeliumin ydin on Jeesus Kristus ja hänen työnsä maanpäällä ja taivaassa. Hän tuli alas Jumalan luota pelastaakseen synnin valtaan joutuneen ihmissuvun. Hän syntyi tänne ihmiseksi. Hän opetti ja neuvoi, paransi sairaita ja ajoi ulos riivaajia. Hän toteutti myös Jumalan tahdon suostumalla uhrikaritsaksi ja antoi ristillä henkensä ihmissuvun edestä. Hän uhrasi itsensä Jumalalle näin maksaen syntivelkamme. Hän lunasti meidät synnin valtaan joutuneet asettaen meidät Jumalan eteen täysin virheettöminä. Jokainen, joka uskoo tähän Kristukseen ja hänen työhönsä, tulee hänessä vanhurskaaksi ja Jumalalle otolliseksi. Edellisen asian Raamattu sanoo näin: ”*Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyydessään hän jätti menneen ajan synnit rankaisematta, mutta nyt meidän aikanamme hän osoittaa vanhurskautensa: hän on itse vanhurskas ja tekee vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen.*” (Room. 3:25, 26 KR92). Ja kohta heprealaiskirjeestä: ”*"Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan", sanoo Herra: "Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä"; ja: "heidän syntejensä ja laittomuksiensa en minä enää muista." Mutta missä nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä enää tarvita.*” (Hepr. 10: 16–18).

Sovitus, lunastus, synneistä lunastaminen, kaikki pelastukseemme liittyvä on jo tehty ja myös loppuun saatettu. Näille lupauksille tulee iankaikisen elämän toivomme perustua. Muuta todellista ja kestävä perustusta ei ole, eikä koskaan tule. Meidän on koko painollamme levättävä Kristuksen

täytetyssä työssä. Jeesus opettaa: ”Minä kerron teille, millainen on se, joka tulee minun luokseni, kuulee minun sanani ja tekee niiden mukaan. Hän on kuin mies, joka taloa rakentaessaan kaivoi syvään ja lasi perustuksen kalliolle. Kun sitten vedet tulvivat ja syöksyivät taloa vasten, ne eivät saaneet sitä horjumaan, koska se oli hyvin rakennettu.” (Luuk. 6:47–48). Olipa myrsky millainen tahansa, ajoipa meri matkassaan millaista rakennustavaraa hyvänsä, vain kallio, joka on Kristus, säilyy, muut pohjat ja rakennusaineet huuhtoutuvat elämän myrskyjen mereen. Rakenna siis aina kaikki Jeesukseen Kristukseen. Lepää hänessä ja hänen Golgatan työssään. Älä luota hyviin tekoihisi ja kilvoitukseesi. Pyri pyhitykseen ja Jumalantahdon mukaiseen elämään, mutta älä tee niistä itsellesi uutta Kristusta ja omaa pelastustasi.

Jeesuksen uhrikuolemassa ja ylösnousemuksessa alkoi siis uusi liitto. Tämä liitto perustuu paremmille lupauksille kuin entinen lakiliitto. Uusi liitto on armoliitto. Kun Heprealaiskirjeessä verrataan Jeesuksen asettamaa liittoa Mooseksen lakiliittoon sanotaan siinä näin: ”Mutta tämä [Jeesus] taas on saanut niin paljoa jalomman viran, kuin hän on myös paremman liiton välimies, liiton, joka on paremmille lupauksille perustettu” (Hepr. 8:6). Tämän uuden liiton sanoman esille tuominen on niin tärkeää, että se sai apostoli Paavalinkin huudahtamaan: ”...Voi minua, ellen evankeliumia julista!” (1. Kor. 9:16).

Miten evankeliumi tulee ymmärtää?

Vaikka synnit saattavat nousta kauhistamaan ja saattamaan meitä epätoivoon, emme saa lakata luottamasta Kristukseen. Hän on uskomme kallioperusta. Tämä Jeesus oli jo vanhanliiton kansan mukana. ”Kaikki he söivät samaa hengellistä ruokaa ja joivat samaa hengellistä juomaa. Hehän joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka kulki heidän mukanaan; tämä kallio oli Kristus.” (1. Kor. 10: 3,4).

On sääliä, että rakentaa iankaikkisuuttaan omien suoritustensa varaan. Moni ajattelee yhä, että Kristuksen sovintotyö on osa pelastusta ja minun kilvoitukseni on täydennettävä sitä. Mutta näin ajatellen Jumalan rauhaa ei koskaan saavuteta ja omatunto ei voi levätä. Näin opettavat joutuvat puhumaankin vain jonkinlaisesta ”toivonvanhurskaudesta” uskonvanhurskauden sijaan. Varmuutta ei saavuteta. Se onkin mahdotonta. Omatunto on tuolloin rauhaton ja syyttävä. Mutta kaikki syyttäjät väistyvät, jos levon perustana on ainoastaan Jeesuksen ansio. Pyhityksemmekin on toki Kristuksen työtä, mutta silti emme saa sekoittaa uskonvanhurskautta ja pyhitystämme keskenään. Vanhurskauttamisemme on näet aina täydellistä, mutta pyhittymisemme on sen sijaan aina keskeneräistä, koska sitä tehdään vajavaisessa ihmisessä. Aarteemme on saviastiassa (2. Kor. 4:7).

Meidän tulee todella ymmärtää evankeliumin valtavuus, sillä suurinkin syntinen saa paeta sen lupauksiin. Vain ihmisen omavanhurskaus voi sysätä hänet evankeliumin ulkopuolelle. Tekopyhä ja omavanhurskas ihminen ei ymmärrä evankeliumia. Ja juuri tässä kohden liian monet uskovat ovat hakoteillä. Tähän ei tunnuta saavan selvyyttä. Sitä ei osaa aikamme opettajat kyllin teroittaa. Siksi vain harvat voivat ylpeillä ja kerskata niin kuin vaikkapa Apostoli Paavali tekee: ”mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun asti pidämme vahvana toivon, rohkeuden ja kerskauksen” (Hepr. 3:6). Ja vielä: ”Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän omantuntomme todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonnanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa” (2. Kor. 1:12). Näin voi puhua vain se, joka on saanut kaiken Kristukselta.

Tietenkään maailma, ne ihmiset jotka vaeltavat omassa viisaudessaan ja omassa himossaan, eivät evankeliumia tunne eivätkä ymmärrä.

Evankeliumi antaa ihanan rauhan. Mutta moni hengellisesti kuollut jopa pilkkaa tässä rauhassa vaeltavia uskovia. Väsynyt ja omiin yrityksiinsä uupunut saa siinä sen sijaan rauhan ja levon. Sen tähden tulee pyrkiä tähän lepoon. ” Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon... ”(Hepr. 4:10,11). Tässä meidän on opittava lepäämään, muutoin olemme kuin juutalaiset kansana. Heistä Jesaja kirjoittaa: ”hän, joka on sanonut heille: ”Tässä on lepo; antakaa väsyneen levätä, tässä on levähdyspaikka.” Mutta he eivät tahtoneet kuulla.” (Jes. 28:12).

Lepoa voi nauttia todellakin jo nykyisessä maailmanajassa. Mutta toisaalta evankeliumi on niin mullistava ja ihmeellinen asia, että ihminen luonnostaan epäilee sitä. Ihminen tekee sisimmässään monia kysymyksiä. Voiko kaikki olla armoa? Voiko rökälesyntinenkin saada kaikki anteeksi ja omaantuntoonsa Jumalan rauhan? Voiko armoon luottaa syntisenäkin? Tosiasia kuitenkin on, että vain syntiselle evankeliumista on hyötyä. Jeesus sanoo: ” *Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä* ” (Mark. 2:17). Tämän tähden kaikkien aikojen fariseukset ja omavanhurskaat vihaavat ilosanomaa Jeesuksesta. Heillä on aina jokin moite Herraa ja hänen uskoviaan kohtaan. Heitä loukkaa se, että laki, jota he noudattavat tarkoin, ei kelpaakaan uskoville todelliseksi perustaksi. Uskova on Jumalan armosta oppinut, ettei lain kirjaimesta ole perustaksi. Laki ei tässä mielessä kuulu uskovalle. Sen tuomiovalta on murrettu jokaisen kohdalla, joka uskoo Jeesukseen Kristukseen. Jeesus Kristus teki sen, mihin laki ei kyennyt. ” *Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen.* ” (Room. 8:1-4).

Ystävät Jeesuksessa Kristuksessa: tässä on lepo!

Toki Sanassa on monia puolia. Jokainen opetus- ja neuvonsana, joka parantaa, eheyttää terveellä tavalla ja virvoittaa, on evankeliumia. Mutta ydinsanoma on aina Jeesuksen Kristuksen täytetyssä työssä. ” *...hänenä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra."* ” (1. Kor. 1:30,31). Jeesus itse sanoo: ” *...ilman minua te ette voi mitään tehdä* ” (Joh. 15:5).

Evankeliumi ei vapauta uskovaa kärsimyksistä ja ahdistuksista. Uskova on usein itsessään heikko, mutta Herra tekee hänessä voimallisia tekoja. ”Herra on heikoissa väkevä.” Evankeliumi ei myöskään jätä ihmistä luonnolliseen tilaansa, vaan sen uskolla vastaanottanut syntyy uudesti ylhäältä. Hänestä tulee uusi luomus. Sana sen todistaa: ” *Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut* ” (2. Kor. 5:17). ” *te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta* ” (1. Piet. 1:23). Ne ihmiset, jotka eivät tiedä uudestisyntymisestä mitään, eivät kä hyväksy sellaista edes ajatuksena, eivät ole evankeliumin asialla.

Mutta evankeliumi on siis kadoksissa tänä aikana. Useimmat ihmiset, opettajat mukaan lukien, ovat sen tähden luonnollisia, sielullisia ihmisiä. Apostoli Paavali näki tämän jo ennalta. Hän kirjoittaa aikamme ihmisistä: ” *he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!* ” (2. Tim. 3:5 KR92). Apostoli Juudas kirjoittaa: ” *...Viimeisenä aikana tulee pilkkaajia, jotka vaeltavat jumalattomuutensa himojen mukaan.* ” *Nämä juuri saavat aikaan hajaannusta, he ovat sielullisia, henkeä heillä ei ole* ” (Jood. 1:19). Nämä apostolien mainitsemat ihmiset eivät tunne evankeliumia, eikä sen uudestisyntyttävää voimaa. Me elämme nyt tätä pääosin sielullisten, uudestisyntymättömien ihmisten aikaa. Herran ihminen, pakene ja karta näitä ihmisiä.

Sinä uskova, Jumalan ihminen, synti älköön ahdistako sinua, vaan juokse kestäväenä evankeliumin lupauksen turvassa. Synnit saadaan anteeksi Jumalan väkevien lupauksen voimalla. Vaikkapa näin: ” *Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä* ” (1. Joh. 1:9). Näin omatunto puhdistuu ja vanhurskauden vaattemme hohtaa jälleen puhtauttaan.

Amen.